

[Lowzow]

det af ressourcer ved at forædle meget stærkt, idet en så stor del af verden lever på sultegrænsen og der som bekendt er op til 60-70 pct. tab – jeg kan se, ordføreren smiler, han mindes ordene – 60-70 pct. tab ved at omsætte kornet til bøffer og andre forædlede varer. Det vil altså sige, at kommunistpartiet nu er ved at forlade sin meget tiltalende indstilling, at man skal skaffe føde til hele verdens befolkning.

Forslaget om forbud mod afbrænding af halm ved praktiske landmænd jo rent teknisk er et vildt slag i luften. Hvis der var nogen som helst mulighed for at udnytte den halm, skulle vi så sandelig nok gøre det. Jeg kan sige, at i dag er det sådan, at hvor jeg bor, kan jeg ikke engang få folk til at hente halmen gratis, og så ville det være meget kedeligt for mig, hvis jeg skulle bjærge den. Kunne jeg bare få én krona eller én øre overskud på det, så skulle jeg nok bjærge min halm.

Endelig vil jeg sige, jeg er meget interesseret i, at man vil udvikle Hirsholmene med et statsligt selskab for ørreddyrkning i saltvand. Min viden om det er godt nok lille, men jeg kan ikke tro, det betyder så uhyre meget for beskæftigelsen på andet end Hirsholmene. Vi ved jo, at det er dér, afstemningerne ved folketingsvalgene går allerhurtigst, og det er jo, fordi der ikke er så mange mennesker på Hirsholmene.

Arnfast (CD):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Schmidt, ikke kan være til stede, skal jeg knytte nogle få bemærkninger til dette forslag.

Det er jo, som det er blevet sagt også fra anden side, et forslag med alt godt fra havet. Ja, det er jo kun ørreddamme, der er tale om her, men så: alt godt fra landet. Det kan vel være rimeligt nok. Jeg forstod på ministeren, at han genkendte mange af de serverede retter fra sit eget bord. Det skal nok være udmærket at få behandlet forslaget i et udvalg, hvis det ellers kan vække nogen større interesse. Men nogen større principiel debat skal jeg ikke kaste mig ind i.

Jeg skal kun lige hæfte mig ved, at landbrugsministeren sagde, at blandt de ting, regeringen ville, var, at den ville bremse prisstigningerne ved at bevare grundskatterne og indføre statsprioritering. Det får mig da til

med det samme at sige klart nej fra CDs side. Vi vil afskaffe grundskatterne over 15 år, og vi vil komme med et forslag om det, nu hvor vi er mere og mere frit stillet i forhold til augustforlig I, som jo efterhånden også er ved at blive serveret ud i småportioner.

Bjørn Poulsen (SF):

Det er et interessant forslag, som Danmarks kommunistiske parti her har fremsat. Det dækker jo over et meget bredt felt inden for landbruget og medtager endog noget vedrørende fiskeriet. Jeg skal ikke gå i dybden med alle de forskellige ting, men kun tale om enkelte af punkterne.

Hvad angår punkt 1, forslaget om at lovfæste forbudet mod udenlandsk opkøb af jord og fast ejendom i Danmark efter 1. januar 1978, vil jeg sige, at det er da noget, vi kan have en positiv holdning over for, men jeg kan være enig med landbrugsministeren i, at den måde, man klarer det på nu, og den måde, det skal klares på efter landbrugsministerens forslag, er for nærværende langt den bedste måde at gøre det på. Jeg tror også, landbruget vil få mest ud af det på den måde, fremfor at vi muligvis skal til at gøre det på den måde, som kommunisterne har foreslået.

Med hensyn til prisstigninger på jord, og det gælder jo også fast ejendom, så vil vi til enhver tid være med til at stoppe prisstigningerne. Vi er jo i den situation, at man skal have mange penge med hjemmefra for at kunne nedsætte sig i dansk landbrug i dag, og det er der jo ikke ret mange unge mennesker, der er i stand til. Vi vil til enhver tid være med til at stoppe disse prisstigninger på jorden. Så er spørgsmålet, hvordan vi skal gøre det. Der er jo flere forskellige måder at gøre det på, f. eks. indefrysning af værdistigninger. Man kunne også tænke sig, at man gjorde, som man har gjort i Holland, hvor man gik ind med statsopkøb og statsforpagtning af noget af jorden. Der er i det hele taget mange måder at klare dette problem på. Vi er vældig positive over for, at få klaret dette problem – og helst så hurtigt som muligt – for så længe vi bliver ved med hvert fjerde år at opskrive jordværdien og prisen på jord, vil vi kun køre det så langt ud, at der til sidst ikke er nogen vej tilbage, og det